

ΓΙΑΝΝΑ ΜΠΟΥΚΟΒΑ

Μαύρο χαϊκού

ΙΚΑΡΟΣ

ΜΑΥΡΟ ΧΑΪΚΟΥ

ΤΗΣ ΙΔΙΑΣ

Ο ελάχιστος κήπος, Ίκαρος, 2006
Drapetomania, Μικρή Άρκτος, 2018
Σ, [φρμκ], 2021

Το κόσμημα του εξωφύλλου είναι από το Flaticon.com

© Γιάννα Μπούκοβα και Εκδόσεις Ίκαρος, 2024
ISBN 978-960-572-718-5

ΓΙΑΝΝΑ ΜΠΟΥΚΟΒΑ

Μαύρο χαϊκού

ΙΚΑΡΟΣ

Μαύρο χαϊκού

—
Είδα δύο σκουλήκια να περνούν
δίπλα από ένα κόκαλο, είπε ο πατέρας μου.
Ήταν νεκρός και απλώς συζητούσαμε.
(Το όνειρο αυτό είναι πραγματικό
και κάθε ομοιότητα με την ποίηση εντελώς τυχαία.)
Τι λες; του λέω. Τίποτα, λέει.
Απλώς δυο σκουλήκια πέρασαν
δίπλα από το πόδι σου.
Αρκετά μαύρο χαϊκού, δεν νομίζεις; του λέω.
Γελάσαμε κι αλλάξαμε κουβέντα.

Το όνειρο ήταν γεμάτο έντομα,
σμήνη από μαύρες μύγες
και κάτι μεγάλα παράξενα μυρμήγκια
που παρατηρούσα από αφύσικα κοντά
χωρίς τον πανικό που με καταβάλλει
στην παρουσία των εντόμων.

Υπάρχει μια παγωμένη ησυχία
που κάνει τον φόβο ωραία ανάμνηση.

Τρόμαζα μικρή με τα σκουλήκια,
άλλαζα πορεία όταν τα συναντούσα
τις μέρες με βροχή.
Έμοιαζαν με φλέβες που σέρνονται στο χώμα
ή με λεπτά ζωντανά εντόσθια
μετά από κάποια περίτεχνη κρεουργία.

Μαζί κι αυτή η φρικιαστική
κυματοειδής κίνησή τους
όταν όλη η ύπαρξη ορμάει προς τα μπρος
σχεδόν αδειάζοντας ό,τι απομένει.

Αργότερα σκέφτηκα ότι έτσι
μετακινείται ο χρόνος.

Όπως και οι κάμπιες.
Πριν από μέρες είδα στο μπαλκόνι μου
πως τα μυρμήγκια έφαγαν μία ζωντανή.
(Τέτοιες σκηνές συμβαίνουν
ακόμα και στο κέντρο της Αθήνας.)

Παρατηρούσα
σαν το μάτι από τον Ουρανό.

Συλλογιζόμουν –με οργή–
ότι αυτή είναι η στάση του σώματος
που αγαπάνε οι μονοθεϊστικές θρησκείες.

Το σώμα με σπασμένη ραχοκοκαλιά
το σερνάμενο
το εξευτελισμένο.

Η οργή περνάει.
Αυτή η κίνηση μένει.

Και πάλι σκεπτόμουν –αργότερα–
μήπως αυτές είναι οι στιγμές
που η ψυχή παρακάμπτεται
και το ίδιο το σώμα έχει ανάγκη από Θεό.
Μια ανάγκη φυσιολογική, αμετάκλητη
όπως όλες οι υπόλοιπες,
ταπεινή εξίσου
στις γλιστερές σωληνώσεις,
στη μέσα σφαγή.

1.1. Για κάποιον λόγο τα συντρίμμια
φαντάζουν πάντα πιο κοντά
στη γεωμετρία της αλήθειας.

1.2. Υποχωρητική, μασκοφόρα καταιγίδα,
ας εγκαταλείψουμε τις πρώτες γραμμές,
ας τρυπήσουμε το δέρμα.

Σ' έναν κινηματογράφο κάπου στο Κεντάκι
ο ανεμοστρόβιλος έχει αφαιρέσει (κυριολεκτικά)
τον τέταρτο τοίχο.

Από το άνοιγμα οι ελάχιστοι θεατές
παρακολουθούν τον πραγματικό κόσμο
(που είναι ο κόσμος της καταστροφής).

Ακόμα και το φως στραβώνει από τα βάρη.
Το βλέμμα γοητεύεται.

Το μεγαλύτερο μέρος μου
πάντως είναι μέσα μου
και ποτέ δεν θα μπορέσω να το αγγίξω.

Καμιά φορά όταν περπατάς στην πόλη
βλέπεις στην ασφαλτο κάτι σκοτωμένο,
συνήθως φτερωτό.
Προσπερνάς κρατώντας την αναπνοή σου
παρ' όλο που το αίμα φαίνεται φρεσκοτότο.

Ξαφνικά εμφανίζεται μια λαχτάρα για τάξη
σαν ανεξήγητη λιγούρα μέσα στη νύχτα.

Αυτός δεν είναι ο ορισμός του χώρου:
μία συνάθροιση δυνατοτήτων;

Το βλέμμα επιστρέφει στον τόπο του εγκλήματος.
(Οι φωτογραφίες πίσω από το συρματοπλέγμα
δημιουργούν μιαν αίσθηση σταθερότητας
σαν να προβάλλεται ο κόσμος πάνω σε μιλιμετρέ χαρτί.)

Μην ξεχνάμε ότι ο άνθρωπος είναι το μόνο ον
που εκκρίνει ευκλείδεια γεωμετρία.
Μην ξεχνάμε:
τα παυσίπονα μειώνουν τη συμπόνια.

Πρόσεχε, φωνάζει ο αρχαίος κυνηγός, πρόσεχε!
Είναι επικίνδυνο να έχεις τον εαυτό σου
μονίμως στο οπτικό σου πεδίο.